

INTERVENCIÓ DE SALVADOR ILLA AL DEBAT SOBRE L'ORIENTACIÓ POLÍTICA GENERAL DEL GOVERN

Parlament de Catalunya, 27 de setembre de 2023

Molt honorable presidenta del Parlament, Molt honorable president de la Generalitat, conselleres i consellers, diputats i diputades, molt bon dia.

¿Quines creuen vostès que són les possibilitats d'un país que compta amb el superordinador MareNostrum 5, el més potent del nostre país i entre els més avançats d'Europa i del món, el Barcelona Supercomputing Center, Centre Nacional de Supercomputació? ¿Quin creuen vostès que és el futur d'un país on la companyia Messer ha inaugurat aquest 21 de setembre una nova planta de fraccionament d'aire a Vila-seca, amb una inversió de 60 milions d'euros per donar servei al polígon petroquímic del Camp de Tarragona?

Un país on la companyia, IDEADED, instal·la a Viladecans la sala blanca de xips més gran del sud d'Europa amb una inversió de 12 milions d'euros i la contractació de més de cent professionals d'alta qualificació? Un país on no fa encara un any, el novembre del 2022, es va anunciar que Cisco ubicaria a Barcelona el seu primer centre de disseny de xips de la Unió Europea?

¿Quin pronòstic farien vostès del futur d'un país que compta amb la capital mundial de l'edició en llengua castellana, la segona llengua materna del món per nombre de parlants i amb una potent indústria editorial en llengua catalana? ¿Què en dirien d'un país amb una empresa com l'editorial Vicens Vives, que ha rebut el premi BELMA, Best European Learning Material Awards, el millor material digital educatiu europeu? D'un país amb una indústria farmacèutica que ha dissenyat i fabricat una vacuna contra la covid, aprovada aquest passat 30 de maig per l'Agència Europea del Medicament. D'un país que compta amb una de les quatre empreses més importants en fabricació de plasma i que compta amb gairebé la meitat de les plantes de fabricació industrial farmacèutica de tot Espanya.

¿Quins límits creuen vostès que s'ha de posar un país que ha acollit en hotels 2,6 milions de turistes aquest darrer mes d'agost, el màxim de la sèrie històrica? ¿Quin exemple, sobretot en contraposició al que està passant a Grècia, creuen vostès que dona un país que acorda i pacta amb representants dels treballadors i dels empresaris una reforma laboral que, tot millorant les condicions dels treballadors, situa l'atur a Catalunya al 8,4 per cent, la taxa més baixa en quinze anys? ¿Què en pensarien vostès d'un país amb un teixit associatiu o tercer sector, amb més de tres mil entitats i més de cent mil treballadors?

¿Quin missatge creuen que envia un país pioner en la pràctica del futbol femení i que compta amb vint-i-quatre medallistes als darrers Jocs Olímpics de Tòquio 2020? ¿O un país on la cineasta Carla Simón és Premi Nacional de Cinematografia 2023 de l'Acadèmia del Cine, la científica Pura Muñoz

Cánoves, que ha exercit bona part de la seva carrera a Catalunya, és Premi Nacional Santiago Ramón i Cajal de Biologia el2022 i l'economista Mónica Martínez és Premi Nacional de Recerca per a Joves ClaraCampoamor aquest 2023 a l'àrea de Drets i Ciències Econòmiques i Socials?

Catalunya, els catalans i les catalanes, aquest país, un país amb voluntat de ser i deconviure ho té tot per excel·lir, per anar endavant, per fer les coses ben fetes. Disposem d'una ciutadania que planta les seves arrels en la cultura del treball i de l'esforç, amb voluntat d'acollir i integrar, que reivindica la seva forma de ser, però amb mentalitat oberta. Disposem d'unes empreses i uns empresaris que generen prosperitat i malden per competir amb les darreres tecnologies; d'un teixit associatiu, cultural i esportiu de primer nivell; d'una espiritualitat profunda d'arrels cristianes, oberta i integradora; d'un entroncament amb els valors europeus amb una vocació fortament europea. País amb confiança en si mateix, no amb arrogància, no som millors que ningú, però sí amb confiança en nosaltres, en les nostres possibilitats, en els nostres valors, en la nostra manera de fer les coses. Catalunya, el país, la seva gent, no falla.

Compte, i tot això en un moment especial, molt especial, de canvi històric; i no perquè ho digui jo. El 25 de febrer de l'any passat, Pedro Sánchez parlava en una compareixença després d'una reunió extraordinària del Consell Europeu de *cambios estructurales y transformaciones sistémicas*. Olaf Scholz, canceller d'Alemanya, el 27 de febrer d'aquest any passat també 2022, davant del Bundestag, per cinc vegades va parlar de *Zeitenwende*, punt d'inflexió. Emmanuel Macron en el seu discurs de reelecció com a president de la República Francesa, el 25 d'abril de l'any passat, parlava de *tournant historique*. I Ursula von der Leyen, presidenta de la Comissió Europea, al seu darrer discurs sobre l'Estat de la Unió Europea, aquest passat 13 desembre, parlava de *call of history*.

Transformaciones sistémicas, punt d'inflexió, canvi de rasant, crida de la història que es pot caracteritzar, a criteri meu, en quatre eixos de canvi. Un primer eix geopolític: Occident, Estats Units *versus* Orient, la Xina; democràcia *versus* autocràcia, dues maneres molt diferents d'organitzar la convivència. Un segon eix de reforma del capitalisme, aquest sistema de generació de prosperitat que el 2008 va certificar el fracàs en la seva fórmula concreta de capitalisme financer neoliberal instaurat als anys vuitanta, que ha generat desigualtats i que el món acadèmic dona per derogat, obrint-se pas una nova formulació, un nou contracte social.

Un tercer eix, el canvi climàtic, la necessitat d'abordar el canvi climàtic que posa a prova els límits del nostre planeta i que exigeix de compromisos multilaterals entre tots els que habitem aquest planeta. I un quart eix de canvi tecnològic, la intel·ligència artificial. Canvi tecnològic, a dir dels acadèmics, de proporcions similars o amb efectes similars als que va tenir la revolució industrial al segle XVIII. Veiem conseqüències amb la vaga d'escriptors i autors que ha acabat aquests dies Estats Units, temerosos de les conseqüències de l'aplicació de la intel·ligència artificial al seu ofici. Un canvi tecnològic que cal regular i que generarà perdedors i guanyadors i que, a criteri nostre, ha de tenir beneficis compartits.

Catalunya, el país, la seva gent no falla, tampoc en moments de canvi o sistèmica si tenen de tornar a històric o objectiu. I no falla Catalunya perquè els catalans tenim clar on som i on anem.

On som? Doncs amb la nostra pròpia identitat, la nostra voluntat de ser i de conèixer, els catalans formem part d'Espanya, d'aquesta Espanya plural i diversa, l'Espanya real, que les darreres dècades, integrant-se a Europa, ha emprat un camí d'evolució.

Som a Europa, una Europa dels vint-i-set, un espai públic compartit de 450 milions de ciutadans que generem prosperitat. Ho fem en règims de llibertat i amb un estat del benestar. Hem superat la covid junts, estem fent front a les conseqüències d'una guerra junts, i abordem un horitzó d'ampliació i també de reforma de la nostra governança amb un horitzó federal, i formant part d'una aliança per protegir la nostra seguretat, que és l'aliança dels països de l'OTAN.

I tenim clar on anem i què volem. Volem seguir formant part o seguir formant part d'aquesta Espanya, d'aquesta Europa i d'aquesta aliança que ens protegeix. I respecte aquests quatre eixos de canvi que dibuixen el nostre context, estem com els europeus, com els espanyols, com la resta de països, per afirmar la nostra democràcia, per profunditzar en la nostra democràcia; estem per reformar un capitalisme i reduir desigualtats; volem respectar el nostre planeta, i, per tant, també oberts a adaptar la nostra forma de viure i de generar prosperitat respectant el planeta, i estem, naturalment, a favor del progrés tecnològic. Això sí, regulat pels nostres representants i no dictat per algunes empreses i assegurant, per tant, que genera prosperitat per a tothom.

Catalunya, el país, la seva gent no falla. Falla el govern, falla el seu govern, senyor Aragonès. I jo li dic amb tot el respecte, amb tota la cortesia i amb tota l'educació de què soc capaç, però espero que ho entengui, li ho he de dir, no falla Catalunya, falla el seu govern. Aquest és el seu tercer debat d'orientació de política general, el primer amb un govern monocolor d'Esquerra Republicana, i això no acaba d'anar. No hi ha ni una orientació clara, ni una execució d'una mínima obra de govern ni un aire d'optimisme, d'alegria, d'empenta, d'estar a la feina.

Presidir la Generalitat, governar Catalunya no pot ser una rutina. És una cosa que ha d'apassionar, que ha de generar una mica d'energia, una mica de sentit positiu, d'aire. Tot és reactiu, un arrossegat dels peus, un anar d'esma.

Jo, ara, podria fer un catàleg, que seria llarg, de les coses que no acaben d'anar, de la camisa de força que el seu Govern desplega sobre tantes i tantes parts de la societat catalana, i que n'impedeix la seva expansió, el seu creixement i el seu desenvolupament. Des dels bombers voluntaris i les agrupacions de defensa forestal a les energies renovables, passant per les infraestructures, l'habitatge, la sanitat o l'educació. No ho faré. No té sentit recrear-se en l'evidència.

Vull, en canvi, perquè crec que és més profitós, exposar les línies mestres, els eixos del que crec que li convé a Catalunya, i que penso, de la meua manera de veure-ho, que entronca i expressa aquesta voluntat de ser i de conèixer de Catalunya.

En primer lloc, més autoexigència. Veig molta contundència, a vegades fins i tot amenaçadora, exigint. Exigim a tothom. Als ajuntaments per la sequera, als empresaris per no sé què, als col·lectius ciutadans per no sé què més per no sé què més, al Govern d'Espanya, per descomptat, eh? Facin això, facin allò, facin allò altre. Exigir i exigir, i molt poca autoexigència.

Tot és culpa dels altres. Com aquell estudiant que no ha estudiat, que suspèn perquè no estudia, però la culpa és del professor que em té mania, o que he perdut els apunts, o que no sé què m'ha passat amb els llibres de text o que no em puc concentrar.

Escolti'm, la manca d'autoexigència ens fa perdre autoritat política i moral. No donem massa bona imatge quan exigim als altres que segueixin un rumb que tres anys després, senyor Aragonès, el seu Govern encara no ha trobat.

Més autoexigència i més respecte. Més respecte al reconeixement, en primer lloc, dels altres. Conversar respectant; discrepar respectant; dissentir respectant; contrastar respectant; discutir, fins i tot, respectant, respectant i respectant-nos. Respecte també a les altres administracions. Vivim en un context que anirà a més, des del meu punt de vista, de governs multinivell. Per tant, respecte i lleialtat a les altres administracions, i això és essencial. Respecte i lleialtat a les altres administracions.

És un requisit indispensable per generar, per engegar i generar dinàmiques imprescindibles de col·laboració. I respecte, sobretot al llenguatge. El llenguatge és molt important, molt més del que ens pensem. Què es diu i com es diu i l'actitud amb què es diu és rellevant. I no ho dic referint-me a vostè, senyor president, a qui li reconec correcció en el tracte i en el capteniment.

Més autoexigència, més respecte i més pluralitat. La pluralitat ens enforteix. Constatar la pluralitat del país és necessari, i no només això. No només constatar-la; exhibir-la, mostrar-la i no amagar-la.

Jo diria que tenim sort de ser un país plural. Plural territorialment, des de les Terres de l'Ebre a l'Empordà, al Pirineu, a la Costa Daurada, a la plana de Vic. Plural sectorialment, amb empresaris industrials, amb un sector de comerç important, amb un sector de serveis, turisme, en l'àmbit de la cultura, l'esport o el tercer sector. Plural culturalment, amb gent de procedències molt diferents. Totes les procedències noves i interessants formen part d'una Catalunya que s'enriqueix quan integra i suma.

I plural també políticament, amb maneres de pensar diferents, amb projectes diferents que, contrastats en el debat públic, els ciutadans escullen i seleccionen d'acord amb les seves preferències i el seu criteri, com es fa en una democràcia. I compte amb oblidar el caràcter plural de Catalunya. És l'arrel dels nostres mals recents haver oblidat el caràcter plural de Catalunya. I compte amb parlar en nom de Catalunya. Nitans sols els que hem guanyat les darreres tres eleccions –totes les que s'han celebrat a Catalunya des del 2011– podem parlar en nom de Catalunya. Ni tan sols els que hem guanyat totes les eleccions des del 2011 podem parlar en nom de Catalunya.

Més autoexigència, més respecte, més pluralitat i enfortir les institucions. Enfortir les institucions. No hi ha democràcia sense institucions. Dic més: no hi ha política sense institucions. Cal preservar-les. Cal tenir-ne cura. Parlo de les institucions d'autogovern, en primer lloc: aquest Parlament, el Govern, la presidència de la Generalitat. Parlo de les institucions de l'àmbit municipal: els ajuntaments, les diputacions, els consells comarcals. Per cert, no es pot governar Catalunya sense comptar amb els seus ajuntaments. No es pot, no es pot, no es pot. S'ha de governar Catalunya comptant amb els seus ajuntaments. I li reconec el gest de rebre els alcaldes de les capitals de província. No es pot quedar en una recepció, això. Espero que es derivi en una agenda de govern compartit. Cadascú des de les seves competències. Li reconec el gest. Espero que no es quedi en això, en un gest. També les institucions de cooperació público-privada. Perquè les institucions, les d'autogovern, les municipals, les de cooperació público-privada, són de tots i de totes i estan per sobre de tots i de totes. Perquè les institucions, les d'autogovern, les municipals, les de l'àmbit público-privat, les hem de servir, no hem de servir-nos-en. I perquè les institucions, totes, tenen una litúrgia, una manera de fer les coses, una norma, una guia, una forma. I és molt important que tots els ciutadans de Catalunya, tots, tots els ciutadans de Catalunya, vinguin d'on vinguin i pensin com pensin, s'hi sentin representats, a les seves institucions. Aquesta és la prova del nou que les institucions fan la seva feina, que tots i totes els ciutadans de Catalunya s'hi sentin representats.

Més autoexigència, més respecte, més pluralitat, enfortir les institucions i unir. Unir. Unir en lloc de dividir. Ajuntar en lloc de separar. Aplegar en lloc de disgregar. Unir amb acords, amb pactes, amb diàleg. Més autoexigència, una Catalunya més auto exigent, una Catalunya amb més respecte, que es respecti més, una Catalunya que es reconegui plural, una Catalunya que enforteixi les seves institucions i una Catalunya que treballi per unir. Això és el que ens convé a Catalunya.

He dit abans que Catalunya, el país, la seva gent, no falla, que falla el Govern. I fallar per moltes raons, però n'hi ha una de bàsica, una de fonamental: vostè ho vol fer tot sol. Va sol. Tot sol. Té debilitat parlamentària, però vostè va sol. Té un projecte polític, en fi, de suport minvant. Ho dic amb tot el respecte. Però vostè va sol. Ni amb els altres Grups Parlamentaris vol establir-hi aliances estables ni amb els ajuntaments ni amb ningú. Tot sol. I entrin a fer companyia quan toquem la campaneta. No. Això no va així. Això no va així. Ni la força política del seu Govern ni la seva capacitat parlamentària ni la capacitat política del seu Govern ni la complexitat i dificultat del moment són per anar sols pel món. Catalunya necessita acords, pactes, consensos, unir-nos en allò fonamental. En primer lloc, en l'àmbit educatiu. Crec que puc parlar des de... Vostès la reconeixeran o no, jo ho dic amb tota modèstia: parlo des de l'autoritat que m'atorga el fet que el meu Grup Parlamentari no ha reprovat cap conseller d'Educació ni ha secundat cap vaga. Les ha respectat totes, però no ha secundat cap vaga del sector educatiu. Reconec el tarannà de la nova consellera. Arabé, tres anys després, això no millora. Això no millora. I hi dediquem més recursos que mai. I vostè ahir anuncia un xec, amplia un xec als 800.000 escolars de Primària i de Secundària. No seria millor que ho enraonéssim abans, això? No seria millor que destinéssim aquests recursos a proveir de més personal, de més mitjans l'escola inclusiva? Vol anar tot sol, vostè.

Acord en l'àmbit sanitari: no veig cap mala paraula, però tampoc cap bona acció. Vaiga Borredà i em parlen del fet que fa tres anys tenien un metge cada dia i ara el tenencinc hores el divendres i a l'agost, una infermera perquè el metge fa vacances. Merescudes, eh? Vaig a Portbou i em diuen que doblen la població a l'estiu i no tenenmetge. Hi ha un problema important, aquí. No, no, sí, sí, és així. No em digui que no, senyor conseller, és així. Vagi-hi vostè, comprovi-ho vostè mateix. I podria seguir amb la llista. I podria seguir amb la llista. Vam arribar a un acord en matèria de salut mental. Vam donar-hi... Crec que va ser un acord bonic, gairebé unànime, en aquest Parlament de Catalunya. Però no s'han posat més professionals en salut mental, no es convoquen els partits a la Taula Nacional, la salut mental infanto-juvenil va de mal en pitjor i la nova llei de drogues i dependències porta parada des del 2019.

Acords en connectivitat i infraestructures, a començar per l'aeroport Josep Tarradellas Barcelona-El Prat: reconec també el tarannà de la consellera Capella. Movem algunapilota. Movem alguna pilota, fem avançar alguna cosa, prenguem alguna decisió d'aquestes rellevants per al país. El país necessita actualitzar les seves infraestructures.

Acords en finançament, en els recursos: vostè ahir va parlar-ne molt, de finançament. No en parlava, els darrers anys. Vostè té responsabilitats en l'àmbit d'economia des de fa set anys. Des de fa set anys. Si estem tan malament, la pregunta òbvia és: què ha fet vostè?. No van ni voler asseure'ns a la taula. No vau ni voler asseure'ns a la taula, a les taules d'acord, de negociació i de contrast. Mai. Res. I ara, de cop, una voracitat amb deute històric i amb dèficits que tornem a... Escolti'm, jo demano rigor i números clars. I ofereixo col·laboració. I ofereixo col·laboració. Però rigor i números clars. Sembla aquelles dietes que et passes dos setmanes sense menjar i llavors, a tots els restaurants. No.

I millora en l'Administració –millora en l'Administració–: és una barrera infranquejable per ciutadans i per empreses, terminis massa llargs que generen inseguretat idesconeixement i que provoquen que molta gent, en fi, doncs, s'espavili, per dir-ho d'una forma eufemística.

Millora de l'Administració. En un món en què ens organitzem les vacances amb el telèfon mòbil, que gestionem les finances personals amb el telèfon mòbil, l'Administració pública de Catalunya ha de fer un esforç de millora.

Jo m'ofereixo per acordar aquests temes: la sanitat, l'educació, les infraestructures i la connectivitat, els recursos, el finançament i la millora de l'Administració. M'ofereixo per abordar tots aquests temes. Crec que són temes de país que només podrem resoldre si els acordem. Amb el seu Govern, però també amb totes les formacions polítiques d'aquest Parlament que s'hi vulguin sumar. I caldrà que tots cedim, perquè hi guanyem tots, sobretot perquè hi guanyi Catalunya.

Catalunya, el país, la seva gent no falla; falla el seu Govern. Segur que nosaltres, jo mateix, com a cap de l'oposició, hem comès, he comès errors. No sé..., i miri que hi he pensat preparant-me aquest debat i aquests darrers mesos molt en aquella frase que en Ramon Espadaler em va donar a conèixer del meu admirat Cinto Codina: «Unabona oposició, ajudar a fer un bon govern.» I jo

pensava: «No ho devem fer massa bé, Ramon, perquè el Govern no acaba d'anar.». Però m'he plantejat també si amb prou contundència hi dibuixem l'alternativa que hem de dibuixar, tot i que hem fet noranta-tres, noranta-tres propostes.

Ara, penso sincerament, sincerament penso que ningú que es miri amb un mínim d'objectivitat la realitat pot dir que nosaltres hem entrebancat, pot dir que el meu grup ha fet la guitza o ha destorbat. Hem deixat que vostè agafi la pilota al mig del camp i tot sol vagi a porteria. Vostè ha volgut anar tot sol. Ha dit no a la CUP, ha dit no a Junts. Ha volgut anar tot sol. Ha agafat la pilota al mig del camp i ha anat de dret a porteria, sense porter, i la fotem al pal. No ens pot dir que hàgim fet faltes, que l'hàgim agafat per la camiseta i que l'hàgim entrebancat. No ho hem fet. Es pot discutir si hem sigut prou contundents en generar una alternativa, es pot discutir si hem fet una bona oposició ajudant a fer..., però no es pot discutir, em sembla, que hàgim entrebancat el país. Vam començar, no només nosaltres, però també nosaltres, arribant a un acord per renovar càrrecs institucionals, a començar pels de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Per cert, no tenim encara contracte programa. Vull ser clar. Això és una línia vermella pel meu grup. La Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals necessita un contracte programa, un horitzó, de recursos i d'estabilitat perquè puguem ser exigents des del Parlament perquè faci les feines de servei públic que ha de fer.

Vam seguir per l'ús de les llengües oficials a l'ensenyament obligatori. Un acord molt treballat. Crec que el temps ha deixat clar que els efectes, almenys des del meu punt de vista d'aquest acord, són positius per a Catalunya.

Després d'un inici, diguem-ne, poc afortunat, hem estès la mà i la seguim estenent en la sequera. No el fem responsable a vostè de que no plogui. Volem ajudar a que les coses... No; volem ajudar. Ara, sí de que es facin les coses adequades per protegir- nos per episodis d'aquest tipus.

O el pressupost de 2023. Un pressupost, un bon acord després d'una negociació, horeconec, dura i complicada. Per cert, sobre el pressupost, tres coses molt ràpides. Catalunya necessita executar el pressupost que va aprovar aquest Parlament el 2023, i jo crec que per fer-ho necessitem més ritme –més ritme. Tinc aquí el balanç que hem fet nosaltres. El contrastarem amb el Govern. Escoltin, vostès tenen més informació, només faltaria. Però, més ritme.

Dos. Ens preocupen algunes dades d'execució pressupostària, consellera. Algun col·lega seu del Govern va pel món dient que ell ha superat els números, i «què passa?» Però sí que passa –sí que passa, sí que passa. Compte. El pressupost és una llei que aprova el Parlament i que marca uns topalls de despesa. Compte amb això. Tindrà el nostre suport per quadrar i si s'ha de quadrar algú per quadrar-lo. I si s'han de posar més recursos, es ve aquí. I no dic més de moment.

I tercer. Catalunya necessita un pressupost el 2024 i és obligació del Govern presentar-lo i buscar suports. I aquí estem, com sempre hem estat.

I, en fi, nosaltres, per tant, seguirem amb aquesta actitud constructiva de generar una alternativa, però amb mà estesa, però amb mà estesa.

Volia fer tres comentaris ja per anar acabant, tres comentaris finals.

Primer comentari –molt sincer –: Catalunya s'equivoca quan la rauxa s'imposa al seny i tirem pel dret. Ja hem vist què passa quan tirem pel dret. Hem vist què passa. Respectar la voluntat dels catalans quan enraonen, enraonen en una democràcia votant. Crec que és molt clar el missatge que han enviat al darrer cicle electoral els catalans. Compte amb tirar pel dret, compte que tothom té dret a defensar el seu projecte polític, només faltaria. Però compte amb tirar pel dret. No ens va bé. Generositat tota, ingenuïtat no. Avançar amb coherència pel camí del diàleg, pel camí de la convivència, pel camí de respectar-nos tots –tots–, reconeixent la Catalunya plural, sense cap mena de dubte –sense cap mena de dubte. Tirar pel dret, no.

Dos. La situació política –el segon comentari–, la situació política, nosaltres la veiem com una oportunitat –com una oportunitat. La situació política que estem vivint ara no és com alguns plantegen, una maledicció; és una oportunitat, per a Espanya, per a Catalunya, per descomptat, amb transcendència europea –amb transcendència europea– el que passi aquí, no? I, per tant, també ho dic de la millor manera que ho sé dir, en definitiva: no és moment de fer carreres per veure qui arriba abans i a veure qui té més protagonisme i a veure qui surt a la foto més bé. És moment, nosaltres almenys ho farem així, de pensar primer en el país. En la convivència i en el país. Poques fotos. Poques. Les justes. I pensant en el resultat final.

I tercer comentari, que he insinuat abans, però que en voldria deixar constància davant de la cambra.

A mi em preocupen les urgències que puguin tenir alguns, les presses. Vostè ahir vadonar per fet que..., va dir que la legislatura –això és obvi– acaba al febrer del 25, vadonar per fet que hi arribaria. Bé, a mi no em preocupa tant si hi arriba o no, el que em preocupa és: arribar-hi per fer què? O sigui, si governem, escolti'm, jo hi estaré d'acord o no, però, per fer què? Això ja ho veurem, què passa, però em preocupa les urgències i les presses.

Dit molt a la catalana, no tirem la casa per la finestra, que potser venen nous inquilins llavors, i algun moble hem de deixar. No tirem la casa per la finestra, ni tirar pel dret; pensar primer en el país, ni tirar la casa per la finestra.

Moltíssimes gràcies.

RÈPLICA

Moltes gràcies, senyor president, senyor Aragonès, per la seva resposta, la seva intervenció.

L'eix del meu discurs el mantinc: Catalunya no falla, ni el país ni la seva gent. Ni en moments tan complicats, tan difícils com els tenim, Catalunya no falla. I Catalunya ha de donar el màxim de si mateix, ha d'excel·lir, i ho té tot per excel·lir; no ens hem de posar límits. I la meua reflexió és que, efectivament, els últims anys Catalunya, per mor de les seves institucions, i molt en particular del Govern de la Generalitat, no té aquest impuls, no té la força, no se li donen les condicions perquè pugui excel·lir. El país no falla. I jo no tinc cap inconvenient en reconèixer les contribucions concretes que faci el Govern en algunes coses; no m'ha sabut mai greu. Ho podria fer... Voldria haver de fer un debat només d'èxits del seu Govern, miri què li dic. Però no el puc fer –no el puc fer.

Miri, Catalunya ha tingut presidents més o menys nacionalistes, i tots han tingut les seves exigències externes –cap al Govern d'Espanya, cap a...–, tots les han tingut, eh? Però tots han tingut un full de ruta; tots tenien un projecte identificable per a Catalunya. Jo em sé de memòria les seves reivindicacions, els seus problemes i les seves excuses a Madrid; el que no aconsegueixo veure és un full de ruta per a Catalunya. Crec que els ciutadans no identifiquen prioritats del seu Govern: si és l'educació, doncs anem per educació; si és la sanitat, doncs anem... No, crec que no. Veig un discurs –ho dic amb tot el respecte– de perdigonada.

I és un moment difícil i hem d'enfocar. I veig que va sol –i veig que va sol–, i té tot el dret d'anar sol. Però compte amb això –compte amb això–, perquè és que no és que vostè hagi iniciat el trajecte d'aquesta legislatura tot sol, és que el va començar acompanyat, amb la CUP i amb Junts amb un pacte d'investidura després de tres debats d'investidura, i ha anat perdent acompanyants. És diferent escollir anar sol –un ha de mesurar què pot fer i què no pot fer– que que et deixin a mig camí, no uns, uns quants. I nosaltres hem estès la mà. I vostè comprendrà que hem de ser exigents en que els acords que hem subscrit amb vostès es compleixin. I molt raonables en entendre si hi ha hagut circumstàncies diferents, si ha passat... Molt raonables. Però, en fi, hem de veure, el que vam acordar, com ha anat.

I dels pactes, jo no me'ls apropio. Escolti'm, una nova llei d'ús de les llengües oficials ha anat bé. Perfecte. Lo de les institucions no és cosa..., cosa dels socialistes no ho és, però hi hem sigut. Si volem que vagi bé. Si crec que el que no es pot..., i es pot criticar..., i hem comès errors, però no es pot dir que hem fet la guitza –no es pot dir que hem fet la guitza. No sé què haguessin fet d'altres en aquestes circumstàncies, eh?, no ho sé què haguessin fet. (*Aplaudiments.*) Nosaltres hem estès la mà.

Ara, jo avui hagués pogut retreure o hagués pogut mencionar... Escolti'm, ahir em va estranyar que ahir doncs diu: «No em pot dir lo que no ha anat bé.» Miri, li puc donar..., li puc fer el top 3 –el top 3–, tres dades i tres fets –i l'hi dic amb tot el respecte. Energies renovables. Vostè diu: «Els dos últims anys...» Sí, però és que vostè porta governant més de dos anys, i estem en un quinze per cent del mix renovable i Espanya en un quaranta-tres per cent, i això no ens dona autoritat. I jo li dic i afirmo

que Catalunya ho pot fer molt més bé. I no estic dient que això sigui barra lliure, però és que tampoc veig que sigui barra lliure a altres llocs on estan més avançats que nosaltres.

El nivell educatiu. I la consellera Simó ens tindrà el seu costat, perquè aquest és el primer problema del país, i ella ho sap i vostè ho sap, però estem a la cua en comprensió lectora. I, escolti'm, nosaltres no hem governat els darrers anys. Potser també haguéssim pogut..., però no hem governat.

Estem a la cua, a la cua. Jo no vull fer dramatismes amb això. Vull que hi posem solució i ajudo a que hi posem solució. I, home, si fem algunes coses i reconec el tarannà, eh?, i a més fixi's que no li demano... No ho he fet, eh? Perquè vostè porta pocs mesos i necessita temps i ajuda; sola no ho farà. És impossible. Ni ho fariem nosaltres sols. No es pot. Requereix un pacte com més ampli possible i vostè ens tindrà al seu costat.

La inversió estrangera, oh i tant que ve gent a invertir aquí i més que n'hauria de venir, però jo no miro la que ve, miro on podríem ser i veig que la Comunitat Valenciana – almenys fins ara, ara les coses ja van per un altre camí– doncs ens ha passat per davant. I tant que sí, i tant que sí! (*Alguns aplaudiments.*) Fets. Jo no recrimino res i no vull burxar, però si vostè em diu escolti'm el govern. Doncs miri, deixi'm-li recordar –no vull burxar– les oposicions. Home, home, eh? Els bombers voluntaris i ADFs, conseller. Que sí, que sí que hi han més agents de mossos, només faltaria! Hem arribat a un acord, un bon exemple de col·laboració. Sap que som molt crítics en com vostè enfoca les coses, però bombers voluntaris i ADFs potser que ho resolguem, no? O és que ens podem permetre, diguem-ne, prescindir d'un col·lectiu de voluntaris que tenen unes reivindicacions? Algunes seran correctes, algunes altres no, però, home!

O tercer, doncs a mi em va saber molt greu l'enfrontament amb alguns alcaldes de..., pel tema de la sequera i encara veig algunes actituds que no m'agraden. I ho dic amb totes les lletres, a l'Agència Catalana de l'Aigua, que no m'agrada. Perquè un ajuntament de quatre-cents o cinc-cents habitants té uns recursos que té i no se li pot donar l'esquena quan no se'n surt. I no és per un ajuntament de quatre-cents habitants que tenim un problema d'abastament d'aigua. Home, no fotem!

Per tant, si ens hem de posar seriosos, ens hi posem, però estenent la mà i tenint una actitud de respecte. El top tres, tres dades i tres fets. Però no hi he parlat de la llei electoral, que jo no hi vaig demanar. La va oferir vostè. Som l'única comunitat autònoma que no la té. Ara no la farem, ja sé que no la farem. No podem en aquest moment, però això no és culpa del KGB, és culpa del Parlament de Catalunya que notinguem llei electoral. És cosa nostra.

Em va saber greu ahir i també en aquest assumpte vull estendre-li la mà. Em va saber greu ahir que d'una cosa que jo, almenys nosaltres, des de la nostra manera de veure les coses, li donem molta importància i si no ho hem fet ja, li farem arribar propostes en aquest sentit, vostè presideix l'Euroregió. Vostè presideix l'Euroregió. Ahir va fer-hi referència trenta segons escassos. Va parlar d'un cos de funcionaris. És una eina molt important, l'Euroregió. Europa és el nostre marc. Vostè té un paper institucional molt important aquí, molt important. I a mi em va saber greu que ahir

vostè, en fi, crecque això dona per una compareixença parlamentària, perquè vostè vingui a explicar què vol fer amb l'Euroregió. Hem mirat en documents del seu govern en aquest aspecte hem trobat molt poc material, president. No, no ho sé. Això és tenir ambició pel país? Jo crec que no. A més a més, vostè pot fer altres coses que hi estarem o nohi estarem d'acord, però vostè és president de l'Euroregió. És president de l'Euroregió. No sé si dono només...

El finançament, jo, diguem-ne, en aquest tema ajudaré a condició que hi hagi rigor i números clars. A mi, a vegades escoltant-lo –no tant a vostè, perquè vostè en aquest tema primer ho coneix, coneix els números, li accepto i a més a més es contén– però escoltant alguns a vegades penso si això estigués resolt, ho trobarien a faltar, perquè és l'excusa per a tot. Però és que el món serà així. És que estem en un estat multinivell. És que els estats dins de la Unió Europea batallen per fons europeus i per a major finançament. Les comunitats autònomes, on n'hi ha, que hi ha llocs on no n'hi ha, batallen per això. És un món...

Hi ha una competència i aquí hem d'anar armats amb dues coses, amb arguments, amb arguments –per això la meva petició d'autoexigència– amb arguments i, si és possible, amb consensos amplis. I nosaltres ajudarem tot el que puguem, a condició de que sigui..., i que això no sigui el, diguem-ne, l'elixir de Fierabrás. Tot és perquè no tenim diners. Tampoc entenen els ajuntaments i s'espavilen. Eh que quan li venena dir: «Jo no tinc finançament per posar una bomba, però vostè m'ha de complir això»? No, no. Per tant, en aquest assumpte, que és veritat, jo ho he posat com un dels acords a què hem d'arribar. És veritat que necessitem resoldre això. És veritat que ho necessitem per nosaltres i els valencians encara estan pitjor. Però números clars i rigor, eh?

Hi ha una Catalunya plural i hi ha una Espanya plural. Aquests dies es manifesta d'una forma molt evident, la pluralitat d'Espanya, i els models i les visions d'Espanya. La meva formació política ho té clar i està enquadrada en un projecte d'Espanya que pot agradar, pot no agradar, alguns ho poden subscriure, altres ho volen... Però nosaltres estem enquadrats aquí i tenim força política dins d'aquest espai polític, que jo tampoc no tinc necessitat ni d'exhibir ni de mostrar. Tinc necessitat de posar-ho al servei del país, tant d'Espanya com de Catalunya, i ho faig. A vegades fent més que enraonant amb mecanismes de cortesia parlamentària, allà i aquí on convé. I ho seguirem fent, perquè ens importa que les coses es resolguin i col·laboració tota, però exigent. Una col·laboració exigent.

I sobre el reforç decebut, escolti'm, jo crec que va fer ben fet, vostè. Ara han sabut..., va fer ben fet i li vam donar suport. Ara han sabut reconèixer el finançament extraordinari que va haver-hi del govern d'Espanya, i ho conec bé perquè hi era, en aquells moments jo formava part del govern d'Espanya, però han sabut o es fa un pacte de debò, de debò, o no ens en sortirem. Aquí ens té, per si ho vol fer.

Gràcies.